

M.AKSUZ S.ELAM

ABDULAH SIDRAN

Č E G A S M O Z B I R

Ja nisam ovako, u noćima, bdijuć, zamišljao
Ovu zimu. Duša se gradom spremala koračati
Sama. Sad nas je dvoje! Biva ovo blago
Neko godišnje doba, ruka tek meko drhturi
Dok, kao starci, koračamo, toplinu noseć,
Pomalo bivšu.

Otuda, možda i nešto jeze u glasu mujezina:
Koliko da posjeti nas: traje neimaština,
I mrtvo među nas pada srce ptice koje nas
Spaja. Ljubav? Zapravo to je samo staza,
Kojom koračajući, s pogledom što svijetli,
Bližimo tek se putu na čijem kraju gori:
Ljubav. Samo trpnjom obdareni znaju
Tu tačku, taj u nebu ponor: kad put, i cilj
Mu, bivaju jedno i isto. Koračajmo, koračajmo
Zato dalje, drugo nenadana.

Našem hodu baščaršijska kao da podsmijeva
Se rulja! Tvoja je ruka, međutim, hladna,
I moje je da je grijem, ne osvrćuć se:
Naprijed, gdje se komeša svijet, sita i
Troma tijela, trgovine puneć i prazneć,
Natrag, gdje – pogledaj! – stopio se led,
Na žutoj cigli, pod našom stopom! Moje je,
Ruku da ti grijem.

Prospimo, kažeš, ovoga časa, žutoga zrna
Dvije šake, poštujuć smjerno običaj našega
Grada. Dajem ti za pravo, po stoti put, dok
Prh i leprš u ušima šumi. – Golubica ona
Tamo, sitna, šćućurena, iz tvoje ruke kao
Da puštena je, moju ne taknuvš. Zbilja – ti
I ja – čega smo zbir?
Združene, dvije samoće – šta čine?

Treba maštati, kažeš. Maštati, ne znači li
To: o budućim danima po sjećanju govoriti?
O šetnjama drugim i davnim, kad ruka se
Drukčije bližila ruci, s nešto više strepnje
Čula u provjeri. Sve o tome može grad ovaj
Da nam kaže, jer zacijelo: on pripada nama,
I njegova zima naših je duša godišnje doba.

Ne raduje njega to što sve na licima našim
Piše. Ali – kuda se jaki od zime sklanjaju,
Kad dođe? Ljubav kad sine – kamo okreću lica?
Otkako u danima tvojim boravim, sve manje znam
Šta snivam, a šta se zapravo na javi zbiva...

Pored tebe ja sam naložio vatru, da ti je
Hladno znajuć. Na prstima se tako, strpljiva
I blaga, prikrada ljubav, lukavo i čedno u
Isti mah. Kako da, nazebla, odoli duša?

Snivajmo zato, iskusni a čisti, duše
Protivrječne! Iz sjećanja neka kose nam
Zasipa budući snijeg! Ljubljene nekoć,
Od nas se odmiču stvari.
Snivajmo zato,
Tako sami i tako slični. Mnoge se još
Samoće bliže, I isti dani, gusti, hermetični.

(Melika Salihbeg/ović/ Bosnawi, Sarajevo, 25.12.2016. 4:00 pm)